

NÁHRADNÍ PLNĚNÍ

Největší katalog ověřených poskytovatelů

Členové AZPP ČR působí v mnoha oborech činností, od výroby a prodeje vlastních výrobků až po služby a práce na zakázku.

Navštivte největší katalog ověřených poskytovatelů náhradního plnění

www.nahradniplneni.cz

AZZP ČR, Jindřišská 2, 110 00 Praha 1
www.azzp.cz, email@azzp.cz, tel.: 224 109 254, 255

Příběhy zdravotně postižených

Jeden z nejlepších mistrů v dílně. Už 7 let je zdravotně postižený.

az
zp

TAKOVÝCH LIDÍ NAJDETE U NÁS
MNOHO. ZAMĚSTNÁVÁME 11 000
ZDRAVOTNĚ POSTIŽENÝCH OSOB.

MĚNÍME ZAŽITÉ POSTOJE

Vracíme zdravotně postižené do života

Základem úspěchu každé firmy jsou její zaměstnanci

Členové Asociace zaměstnavatelů zdravotně postižených ČR zaměstnávají z více než 50 % zdravotně postižené osoby s lehčími i těžšími zdravotními handicapy. Poskytují jim potřebné individuální zázemí, motivují je a podporují v profesním rozvoji. Díky tomu nacházejí zdravotně postižení plnohodnotné uplatnění nejen v práci, ale i v životě.

Loajalita, svědomitost, kvalita práce a spolehlivost jsou odměna, která se zaměstnavatelům zdravotně postižených vrací za jejich úsilí v podpoře zaměstnávání těchto lidí.

Karel Horych je od narození hluchoněmý. Vyrůstal s mentálně postiženými sourozenci v nefunkční rodině, kterou otec záhy opustil. Přesto se nakonec díky podpoře otce dostal do školy pro neslyšící, kde se naučil znakovat a našel nové přátele. A jak se ukázalo, přátelství a sociální kontakt v práci mu v životě pomohly překonat nejednu překážku.

Na úřadu práce

Když se na začátku devadesátých let rozpadlo družstvo Aritma, kde Karel několik let kompletoval kabeláž do počítačů, skončil na Úřadu práce. Se svým handicapem nemohl rok a půl najít práci. Po dlouhých 18 měsících se na něj v únoru 1993 usmálo štěstí – dostal doporučenku do výrobního družstva Otava v Českém Krumlově, které také zaměstnává zdravotně postižené. A tohle štěstí se jej drží již přes dvacet let.

Budíček od přátel

V prvních týdnech po nástupu několikrát přišel pozdě do práce. Zaspal, protože neslyšel budík. Jeho spolupracovníci mu pohotově sestrojili vibrační model budíku. A to byl jen začátek.

Kvůli svému handicapu potřebuje Karel pomoc také v situacích běžného života. Jeho kolegové brzy zjistili, že má potíže s vedením domácnosti, při jednání na úřadech či s lékařskou péčí. Díky několika dobrým přátelům, kterým naprosto důvěřuje, nyní zvládá i těžkosti všedního dne.

Práce a přátelé jsou vše, co mám

Nezná hodnotu peněz, nemluví a neslyší. Šťastlivec, řekli byste si. Život **Karla Horycha** (62) však provázejí spíše rány osudu. Ale také přátelství, pomoc a obětavost druhých.

Svatá Milena

Bývalá účetní provozovny družstva Milena Chromá je skutečnou dobrou duší v Karlově životě. Když zjistila, že nezná hodnotu peněz, začala mu pomáhat s hospodařením. Díky ní si Karel mohl odkoupit byt do osobního vlastnictví a pořídit nové vybavení. S Karlem chodí Milena po úřadech, k lékařům, na nákupy a všude, kde je to potřeba.

Dalším Karlovým dobrodincem je vedoucí provozovny výrobního závodu Jan Sedláček. Pomáhá mu třeba zajistit výlety se skupinou zdravotně postižených.

V družstvu Otava pracují také tři neslyšící, s kterými se Karel velmi spřátelil a kteří mu pomáhají při komunikaci s okolím.

Důchod za dveřmi

Již za rok a půl by Karel mohl jít do důchodu, což ale dělá vrásky jak jemu samotnému, tak jeho zaměstnavateli. To, co mu osud vzal na sluchu, mu totiž přidal na jemné motorice. V Otavě se Karel věnuje výrobě cívek, cínování komponent a kabeláži. V těchto činnostech je nejlepší z celého týmu. Normy stanovené měsíčním úkolem Karel hravě převyšuje. Jeho šikovné ruce budou v Otavě chybět.

S odchodem do důchodu souvisí i Karlův druhý, osobní problém. V domovských Hořicích na Šumavě by zůstal zcela osamocen. Proto se mu vedení družstva snaží zajistit pobyt v pečovatelském domě v Českém Krumlově. Získal by tak pohodlnější zázemí, ale především by neztratil kontakt se svými kolegy a přáteli. A o tom je život Karla Horycha především - může pracovat a žít mezi lidmi.

„Asi před patnácti lety, ještě na škole, jsem onemocněla, ale dlouhou dobu se nevědělo, co mi vlastně je,“ říká Edita. „Velmi brzy po sobě mi pak zemřeli oba rodiče a já jsem se o sebe nedokázala postarat.“

Sen o kariéře novináře se rozplynul. Po smrti rodičů Edita najednou neměla peníze na jídlo, na zaplacení poplatků za bydlení a s vedením domácnosti si také nevěděla rady. Pomalu, ale jistě se před ní otevírala dluhová past. Začala se bezprizorně toulat městem.

Co mi je?

„V naší společnosti se často stává, že se lidé koukají na ty slabší skrz prsty. Je i dost lidí, kteří dokáží takové, jako jsem já, bez milosti podvést a okrást,“ tvrdí Edita. „Jeden pán mi nabídl pomoc, nechal mě podepsat listiny u notáře, že jsem mu prodala byt 2+1, a dal mi asi dvacet tisíc. Tím jsem se ocitla bez domova na ulici.“

Po nějakém čase Editu hospitalizovali v psychiatrické léčebně v Dobřanech. Až tady se konečně dozvěděla, co jí vlastně je. Lékaři stanovili diagnózu – schizofrenie – a předepsali léky. Díky nim se její stav začal pomalu zlepšovat.

Když je dílna chráněná

„Navázala jsem opět kontakt s tetou, sestrou mého otce,“ vysvětluje Edita. „Ta mi pomohla zajistit pobyt v chráněném bydlení Mravenec v Chebu, kde mohu také pracovat podle svých možností na výrobě hraček v chráněné dílně.“

Život s mým druhým já

Edita Černá (43) se chtěla stát novinářkou, a tak šla po gymnáziu studovat žurnalistiku. Měla v plánu užít si studentský život se všemi jeho radostmi. Plán se ale změnil.

S pomocí tety a vedení chráněné dílny se podařilo zvrátit prodej Editina bytu, její zdravotní stav se stabilizoval natolik, že nemusí být hospitalizována v nemocnici a může vést téměř normální život. Navíc se jí podařilo odpracovat potřebný počet let, aby jí vznikl nárok na invalidní důchod třetího stupně.

Mám zase syna

„Podařilo se mi dokonce navázat vztah se synem Ondrou, který mi byl odebrán kvůli nemoci a svěřen do péče pěstounů,“ říká Edita. „Píšeme si a telefonujeme. Pouze setkání jsou řídká, protože žije v Brně. Ale těší mě, že mu jde škola, že plánuje dále studovat a vždy se těším z každé jeho návštěvy.“

Tam, kde Editě síly nestačí, se najde pomocná ruka z vedení firmy, mistrové či asistentů. Cítí se zde doslova chráněná a podporovaná na každém svém kroku.

Osobám se zdravotním postižením (OZP) přizpůsobují zaměstnavatelé pracovní místa tak, aby vyhovovala možnostem a specifickým potřebám, které vyplývají z povahy jejich zdravotního postižení.

Velmi často ale zaměstnavatelé poskytují OZP i neformální pomoc v osobním životě při řešení každodenních problémů, pomoc se zajišťováním stravy, s bydlením nebo finanční gramotností. Práce zaměstnavatelů OZP tak přesahuje běžné činnosti a jejich pomoc má výrazný charakter sociální služby.